

1. KAPITOLA

Většina lidí považuje cestování metrem za nudné. Aby si ukrátili čas, čtou si, poslouchají hudbu, prohlížejí si reklamy. Málokoho napadne dívat se oknem ven. Proč taky? Je tam jen tma a kabely. K čemu vůbec mají metra okna?

Dědeček Vítka a Ondry to ví. Byl totiž konstruktérem kolejových vozidel a vyzná se ve vlacích, tramvajích i vozech metra. Právě od něj se kluci dozvěděli, že metro je ideální místo k pozorování světloplachých strašidel. Ta žijí ve sklepech, jeskyních, opuštěných domech, ale taky v tunelech. Zkrátka všude tam, kam nemůže světlo. A projížďka metrem je takové safari mezi ně.

Oba kluci cestují metrem rádi. Vždycky mají oči na stopkách, aby jim žádné strašidlo neuniklo. Rozpustilé střapáče nebo plaché stozubky jde při troše štěstí zahlédnout i ve stanici, ale některá strašidla temnotu tunelů vůbec neopouštějí, například podymníci nebo praskavci. Právě pozorování praskavců je celkem zábavné, jen musí mít člověk při jízdě nos přitisknutý na okenním skle, aby pořádně viděl ven na kabely. Ondra s Vítkem si někdy sednou každý na jinou stranu vozu a soutěží, kdo jich po cestě uvidí víc.

Jednou, když při cestě jako obvykle pátrali po praskavcích, zahlédl Ondra v odrazu na skle zvláštní věc. Vítkova kapuce se vznášela ve vzduchu

kousek nad jeho zády a trochu se přitom třepotala. Vypadalo to podivně, ale Ondra se vůbec nepolekal. Místo toho přiskočil k bratrovi a kapuci rychle a pevně sevřel.

„Neopruzuj!“ odstrčil ho zamračeně Vítek.

Ale to už Ondra vylovil z kapuce malé chundelaté stvoření se šesti dlouhými nožkami a schoval ho v dlani.

„Koukej, cos měl v kapuci!“ řekl vítězoslavně a napřáhl před sebe sevřenou pěst, ze které čouhalo několik chlupů omotaných kolem kovové tyčky.

„Fuj, co to je?“ ušklíbl se Vítek a zapotácel se, protože metro právě zastavilo ve stanici. „Vypadá to jako nějaký pěkně nechutný odpad.“

„Tohle? To nevím,“ sklopil Ondra pohled na zrezlý kousek kovu. Pokusil se ho ze změti chlupů vytáhnout a zahodit, jenže strašidlo ho ve svých vláskovitých nožkách svíralo nečekaně pevně.

„Toho želízka si vůbec nevšímej, to jsem ti ukázat nechtěl. Chytil jsem střapáče!“ prohlásil hrdě.

„Ukaž!“ vykřikl Vítek, ale vtom se z reproduktoru ozvalo:

„Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají!“ A nade dveřmi se rozsvítilo červené světlo.

„Potom, dělej, nebo přejedeme stanici!“ křikl Ondra a pelášil ke dveřím.

Na nástupišti se ohlédl, jestli jeho mladší bratr stihl vystoupit, a vyrazil k jezdicím schodům.

„Počkej! Ukaž mi ho!“ dožadoval se Vítek strašidla. Ale to už Ondra i se svým úlovkem ujížděl na schodech směrem nahoru.

Když ho Vítek dostihl, spustil nazlobeně: „Dej ho sem!“

„Já ho našel!“ ohradil se Ondra a držel sevřenou pěst nad hlavou, aby na ni mladší bráška nedosáhl.

„Ale v mojí kapuci!“

„Nestrkej do mě!“

„Ty do mě nestrkej, a dej ho sem!“

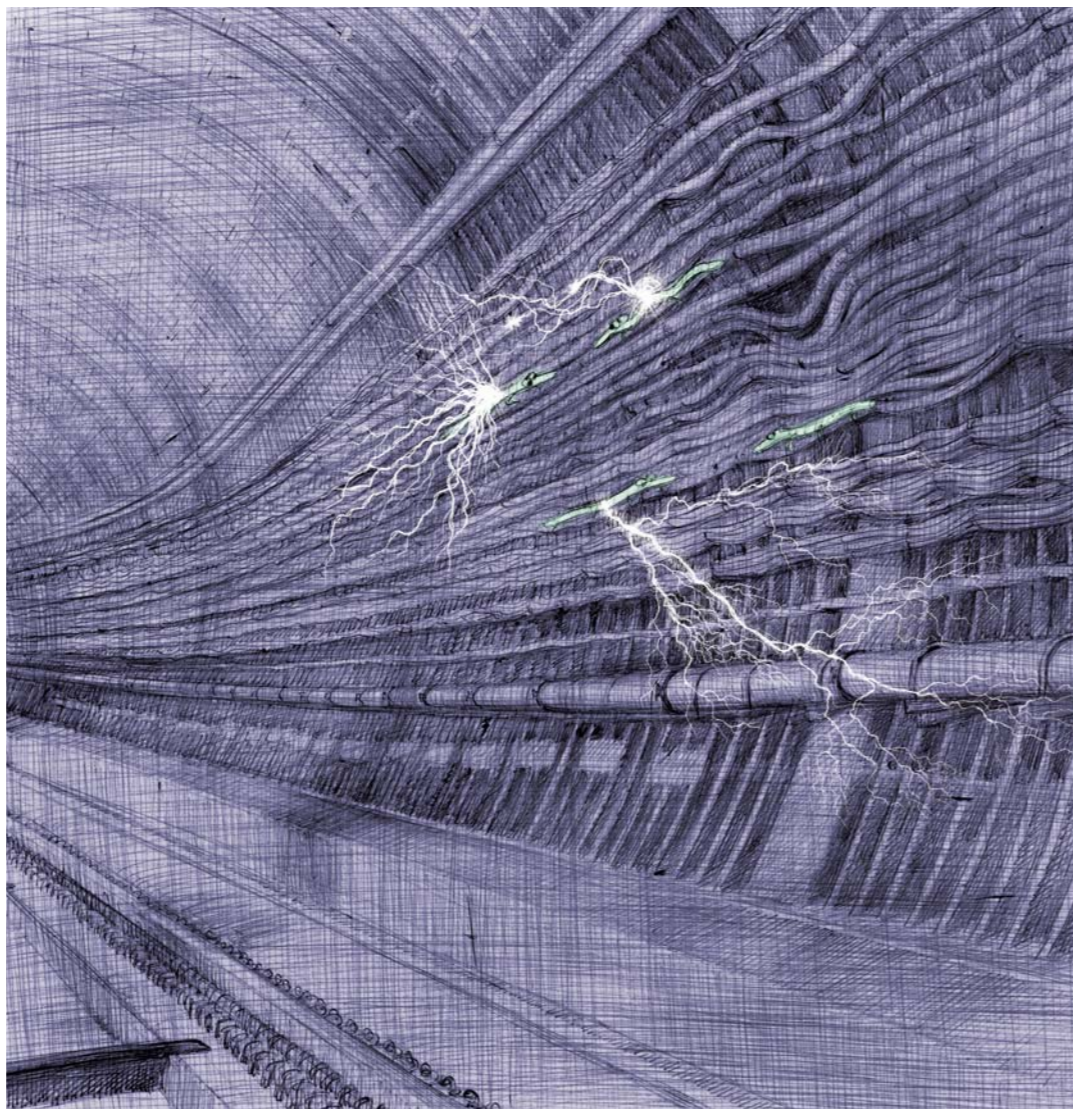
Ondra zavrával a rychle se chytil oběma rukama madla eskalátoru. Střapáč mu přitom vylétl z dlaně a se vzteklým prskáním zalezl zpátky do Vítkovy kapuce. Lidé se mezitím začali po povykujících klucích otáčet a starší pán za nimi řekl káravým hlasem: „Kluci, vy nakonec z těch eskalátorů spadnete, budete mít úraz a skončíte v nemocnici!“

Kluci se přestali strkat a Ondra šeptem řekl: „Nech toho, koukej, jak na nás všichni civí. Bude nás obou. Budeme se o něj střídat.“

„No tak dobře, ale bydlet bude v mojí kapuci!“ nechtěl se jen tak vzdát Vítek. Ondrovi nezbylo než prozatím souhlasit. Mikina, kterou měl na sobě, totiž žádnou kapuci neměla.

Praskavec

Hašteřivý samotář, který nestojí o kontakt s jinými praskavci, natožpak s lidmi. S oblibou odpočívá na tlustých kabelech na stěnách tunelů. Má na to ideální tvar – vypadá jako vytáhlý proutek, jen opravdu staří praskavci jsou pokroucení. Nejlépe ho můžete pozorovat, když se rozčiluje, až z něj se zlověstným praskáním srší modrobílé záblesky. To se vzhledem k jeho povaze stává často. Hněvá se totiž na všechno, co ho vyruší z jeho osamocené klidu. Prostřednictvím záblesků praskavci také soupeří o svá území. Ten, který dokáže předvést větší a složitější záblesk, vyhrává.

2. KAPITOLA

Když kluci dorazili domů, hned se zavřeli do pokojíčku. Vítek sundal mikinu a vytrásl střapáče z kapuce. Ten i s tyčkou okamžitě zmizel pod skříní. Vítek vzal dřevěný meč a zkusil ho vyštourat ven, ale marně.

„Počkej, zatáhnu závěsy. Třeba vyleze, když tu bude větší tma,“ napadlo Ondru.

Když bylo v pokojíčku šero, střapáč se vysoukal zpod skříně a Vítek si ho mohl konečně pořádně prohlédnout. Nebyl to žádný krasavec, vypadal jako přerostlý chuchvalec chlupů na šesti nožkách, tenkých jako vlásky. Od strašidel se nedá čekat, že budou kdovíjak pohledná.

Střapáč se ostýchavě pustil do průzkumu věcí, které kolem sebe viděl. Některé nejspíš spatřil poprvé v životě, třeba pokojové rostliny. Brzy ale ostych ztratil a pustil se s vervou do zjišťování, k čemu všechny ty zajímavé předměty slouží. Jezdil po listech zelence, jako by to byla skluzavka, houpal se na stropním světle a prováděl ještě spoustu dalších skopičin. Klukům to přišlo docela zábavné. Vypadalo to, že chovat doma strašidlo bude legrace.

Nejvíce se nasmáli, když střapáč otevřel ořezávátka a nacpal si plnou tlamičku zbytky z ořezaných pastelek. Ale když je potom začal plivat všude kolem, legrace je přešla. Střapáč poletoval po pokoji jako zběsilý

a okolo sebe prskal kousky žluté, modré a červené barvy jako malý splašený ohňostroj. Vůbec nedával pozor, takže vrazil do kaktusu na policiče a shodil ho do postele. Asi se přitom popíchal o bodliny, protože poletoval ještě divočeji než předtím.

„Dost! Dost!“ křičel Ondra.

V tu chvíli střapáč zahlédl konev s vodou, stojící na okně, a rychlostí blesku se k ní vrhl. Vletěl dovnitř a zprudka se rozpleskl o stěnu, takže se konev zakymácela a převrhla na podlahu. Jen co se střapáč vykutálel ven, začal rozlitou vodu divoce olizovat a jeho jazyk přitom zanechával na podlaze modré, žluté a červené šmouhy. Nakonec s tichým kuckáním zmizel pod skříní v rohu pokoje.

Kluci se rozhlíželi kolem sebe, jak strašidlo jejich pokoj za takovou chvíli dokázalo převrátit vzhůru nohama. Pod oknem bylo jezírko, na polštáři záhon s kaktusem, a všechno bylo zasněžené hoblinkami z pastelek.

„To je spoušť!“ vzdychl Ondra. Roztáhl závěsy a došel pro smeták a hadr.

Uklidili, jak nejlépe dovedli, i když polštář byl pořád dost hnědý od hlíny, a co víc, trčely z něj jemné bodlinky kaktusu a nešly vyndat. Ondra ho nakonec otočil druhou stranou nahoru a tím se to vyřešilo.

Strašidlo naštěstí zůstalo až do večera zalezlé.

„Myslíš, že se mu u nás bude líbit?“ zeptal se šeptem Vítek bratra, když se ukládali k spánku.

„Snad jo,“ odpověděl Ondra tiše. Tohle mu narozdíl od brášky starosti nedělalo. Pevně doufal, že po setmění nezačne strašidlo znovu řídit.

